og vaagne Omhu for Børnene som en Moder. Enhver saadan kender fra Børnenes første Aar de stadige Natteforstyrrelser, og hvor strængt det er, uden at have nydt Søvnens Vederkvægelse, at staa op til den daglige Gerning. — Det vilde være altfor urimeligt at forlange sligt af andre end Moderen, som paa en vidunderlig Maade bærer Lønnen i sig selv for ethvert Offer.

Dernæst spørger jeg, er der nogen anden, der saaledes som Moderen ser alt, hvad Barnet tiltrænger? Nej! det Instinkt, som Naturen nedlægger i hende i samme Øjeblik, Barnet fødes til Verden, det kan ikke købes for Penge. — Der vilde sikkert blive en slem Tilbagegang i fysisk Henseende hos Børnene, hvis dette Instinkts bevarende Evne unddroges dem.

Se vi Sagen fra et moralsk Standpunkt, da vil Fru A. B. Wicksell maaske taa Ret i den Anskuelse, at Moderen ikke altid er „et ethisk Talent." Det er hun sikkert ikke, men i én Henseende kan hun dog gøre Fyldest. Ethvert tænkende Menneske, som har Børn at opdrage, gør sig det dog vel klart, at først maa man opdrage paa sig selv, og derved naar man da til Forstaaelse og Brug af en af Opdragelsens Grundpiller: det gode Exempel.

Berøves Børnene en stor Del af Dagen Moderens Selskab, saa miste de derved mange af lyseste Minder, som ogsaa senere kunde have vist sig at besidde opdragende Magt.

Dernæst Ægtemanden; han vil vist ikke se mildt til, at en anden end Konen styrer Hus og Børn; jeg har i al Fald ofte lagt Mærke til, at ingensinde følger en Mands Øjne Hustruen med et lykkeligere Blik, end naar han ser hende færdes myndig og fornøjet mellem sin Børneflok og i sit Husstel. Det er Hvilen for ham at komme hjem til denne fortrolige lille Kreds, der faar hans Kræfter fornyet Spændkraft. Denne huslige Lykke er ikke af nogen ophøjet eller aandelig Art, men saadan er efter min Erfaring nu engang de fleste danske Ægtemænds Smag, og en daarlig Smag er det ikke.

Nu kommer jeg til et andet Punkt hos Fru A. B. Wicksell, nemlig en Ytring, hvis Mening var, at det vilde være daarlig Økonomi at ofre meget paa Døtrenes Fag-Uddannelse, hvis de ved Giftermaalet bortkastede dette Fag. Dette kan jeg aldeles ikke samstemme i. Lad alle os Kvinder kæmpe for, at Kvinden med Hensyn til Uddannelse taar lige Ret med Manden; — Kundskab er den Arv, vi først og fremmest skulle efterlade vore Døtre, at de kunne, om Ægteskab ikke bliver deres Lod, fægte sig modig og tilfreds gennem Livet. Lad dem lære en Ting grundigt, en Ting som kan skaffe dem Brødet. Det vilde vist være gavnligt, om Døtrene, ogsaa mens Faderen levede, vænnedes til at forsørge sig selv, og at deres Uddannelse i det Fag, for hvilket de have Anlæg, fra den tidligste Ungdom gik i den Retning. Selv om de bleve gifte, vilde der dog være en Del Aar, hvori der høstedes Renter af de udgivne Penge, da Ægteskab jo ikke indgaaes saa grumme tidlig her i Landet. Ved Giftermaal maa vel — i al Fald naar der kommer Børn — Faget opgives, maaske for bestandig, men derfor er Pengene sikkert ikke kastede bort, thi en saadan grundig og alvorlig Faguddannelse vil have været af stor Betydning for den unge